

режим; особенности налогообложения; гарантия от неблагоприятного изменения законодательства Российской Федерации о налогах и сборах; режим свободной таможенной зоны).

Таким образом можно сделать вывод: в нашей стране сформированы и функционируют институты государственной поддержки инновационной деятельности предпринимателей, но развитие законодательства еще продолжается. Очень важным моментом для интеграции российского предпринимательства в глобальную инновационную систему является поддержка и доступ российских предприятий к современным иностранным технологиям, участие России в глобальных технологических проектах, международных программах и интеграция в мировое научно-технологическое пространство, поддержка покупки зарубежных инжиниринговых и проектных компаний, развитие программ стажировок в крупнейших мировых инновационных центрах для молодежи и предпринимателей.

Список использованных источников:

1. Нижегородцев Р. М. Стратегия инновационного прорыва для России / Р. М. Нижегородцев // Экономические стратегии. – 2008. – N 1. – С. 35.
2. Усенко А. М. Финансовое обеспечение инновационно активных малых предприятий: монография / А. М. Усенко. – Ростов н/Д: изд-во Рост. гос. экон. ун-т (РИНХ), 2011. – 13 с.
3. Инновационный менеджмент: учеб. пособ. / под ред. д. э. н. А. В. Барышевой. – М.: Дашков и К, 2007. – С. 17.
4. Распоряжение Правительства РФ от 08.12.2011 № 2227-р «Об утверждении Стратегии инновационного развития Российской Федерации на период до 2020 года» // Документ предоставлен КонсультантПлюс 17.03.2013.
5. Астапов К. Л. Законодательные основы государственного регулирования инновационной деятельности (статья) / К. Л. Астапов // Законодательство и экономика. – 2012. – №1. – С. 18–28.
6. Федеральный закон от 24.07.2007 № 209-ФЗ (ред. от 06.12.2011) «О развитии малого и среднего предпринимательства в Российской Федерации» // Собрание законодательства РФ (30.07.2007). – 2007. – № 31. – ст. 4006.

К. е. н. Жмайлова О. Г.

ДВНЗ «Українська академія банківської справи НБУ», м. Суми, Україна

РЕГІОНАЛЬНИЙ РИНОК ПРОДОВОЛЬСТВА: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Ефективне функціонування ринків продовольства є необхідною передумовою успішного забезпечення продовольчої безпеки держави. При цьому актуалізуються питання, пов'язані з комплексним розглядом виробничо-комерційної

діяльності суб'єктів продовольчого ринку в контексті ресурсного забезпечення їх діяльності та тенденцій розвитку маркетингової інфраструктури внутрішніх ринків продовольства. Це обумовлює необхідність висвітлення теоретичних та практичних аспектів функціонування продовольчого ринку як елементу ринкової інфраструктури, обґрунтування та використання конкретних заходів в практичній діяльності суб'єктів агробізнесу України до вирішення питання подальшого ефективного функціонування продовольчого ринку. Вони мають забезпечувати розв'язання проблем інфраструктури ринку, співвідношення між галузями інфраструктури та матеріального виробництва, їх пропорційного розвитку, а також створення умов для побудови та використання ефективних систем розподілу продукції на ринках товарів та послуг.

Недосконалість виробничо-комерційних відносин учасників ринкових процесів, низький рівень платоспроможності споживачів, недоліки в управлінні маркетингом підприємств, а також наслідки загальних кризових явищ в економіці зумовлюють достатньо повільні темпи становлення інфраструктурної складової ринків багатьох товарів та послуг, а також формування їх раціональної структури [2]. Це стосується певною мірою і внутрішніх ринків продовольчих товарів. При цьому зазначені ринки можна розглядати як виняток, адже вони є одними з найстаріших та найрозвинутіших вітчизняних ринків. Проте диспаритет інтересів, що існує на ньому та існуюча недосконалість певних відносин між його учасниками зумовлюють необхідність опрацювання шляхів гармонізації процесів розподілу продукції на ньому та формування результатів діяльності його операторів.

Сучасний стан розвитку ринку продовольчої продукції в Сумському регіоні, як і в Україні в цілому, можна розглядати як досить стабільний. Про це свідчить позитивна статистика обсягів виробництва основних видів продовольчих товарів та сільськогосподарської продукції, а також досить висока інвестиційна привабливість харчових і переробних галузей економіки. Слід зазначити, що досить сприятлива ситуація на ринку продовольчих товарів зумовлена дією таких основних факторів як: невисока еластичність попиту на продовольчу продукцію, що зумовлює стабільність обсягів збуту продукції кінцевим споживачам; ринкові та споживчі характеристики об'єктів ринку продовольства, які відрізняються високим рівнем стандартизації товарних партій; конкурентна ситуація на ринках окремих видів продовольчих товарів, що є близькою до ринку чистої конкуренції або до олігополії; сформованість каналів розподілу

продукції, які на продовольчому ринку є довшими за ті, що існують на інших ринках товарів і послуг; функціонування механізмів взаємного впливу ринку продовольства та суміжних товарних ринків. Дослідження динаміки виробництва основних видів сільськогосподарської продукції та основних продовольчих товарів за попередні п'ять років свідчать про наявність певного перекосу в розвитку переробних та харчових галузей. Зокрема, найбільшого розвитку протягом останніх років набуло виробництво жирних сирів, соняшникової олії та продукції з незбираного молока. При цьому обсяги переробки зерна в борошно, а також виробництво макаронних виробів, хліба та хлібобулочних виробів зазнали певного зниження.

Забезпечення ефективної роботи виробників продовольства та наближення продовольчої продукції до кінцевого споживача неможливе без побудови та використання дієздатних та раціональних, з позицій всіх учасників ринкових процесів, систем розподілу продукції, які на ринку продовольчих товарів характеризуються певними властивостями. По-перше, розподіл товарів на ринку здійснюється переважно через посередницькі мережі по мірі подрібнення партій товарів, що є об'єктами конкретної операції купівлі-продажу, по мірі руху товару всередині каналу розподілу; по-друге, товаровиробники заохочують посередників до співпраці шляхом проведення політики надання суттєвих цінових знижок з метою забезпечення ритмічності свого виробництва та збільшення обсягів продукції, що виробляється. При цьому зменшується прибуток товаровиробника від реалізації кожної одиниці товару, проте зростає маса прибутку; по-третє, певна частина товаровиробників розміщує свої інвестиційні ресурси у створенні власних систем розподілу продукції з метою максимізації прибутку шляхом отримання його в повному обсязі при реалізації продукції в роздріб кінцевим споживачам. При цьому підвищується рівень витрат, пов'язаний зі збутом продукції, а ефективність такого підходу у порівнянні з залученням посередників визначається виключно конкретними умовами функціонування конкретного виробника; по-четверте, ринок продовольства, як будь-який ринок споживачів, характеризується більшою довжиною каналів розподілу у порівнянні з ринками сировинної продукції, товарів виробничо-технічного призначення, тощо; по-п'яте, інфраструктурна складова системи розподілу продукції на вітчизняному продовольчому ринку вигідно відрізняє його від ринків інших товарів, проте її стан та рівень розвитку все ще залишає бажати на краще [3].

Зазначені властивості продовольчого ринку та результати проведених досліджень дозволяють виділити та структурувати основні проблеми його функціонування на сучасному етапі економічного розвитку:

1. Фактична відсутність інтеграційних зв'язків між сферами обігу на продовольчому ринку.
2. Диспаритет інтересів товаровиробників та суб'єктів сфери обігу на продовольчому ринку за умов функціонування існуючої структури ринку.
3. Недостатній розвиток інфраструктурної складової продовольчого ринку.
4. Характер конкуренції на більшості продуктових ринків не сприяє гармонічному функціонуванню їх суб'єктів на всіх рівнях.
5. Зміна позиції суб'єкта ринку в структурі каналу розподілу продукції є фактично неможливою або визначається характеристиками та ефективністю разової операції з купівлі-продажу партії продукції.

6. Недосконалість систем державного регулювання продовольчого ринку, в яких переважає застосування нетарифних методів впливу на ринкові процеси.

Таким чином, вирішення зазначених проблем можливе лише за умови створення системи і застосування певних заходів регулювання ринкових процесів. При цьому ефективне функціонування будь-якої системи неможливе без наявності раціонально побудованого та дієздатного механізму отримання фінансових результатів діяльності господарюючих суб'єктів.

Список використаних джерел:

1. Катан Л. І. Місце агропродовольчої системи в аграрному бізнесі України / Л. І. Катан // Держава та регіони. Сер.: Економіка та підприємництво. – 2010. – № 1. – С. 116–120.
2. Красноруцький О. Функціонування маркетингової інфраструктури внутрішніх ринків продовольства і сільськогосподарської продукції / О. Красноруцький // Зб. наук. праць молодих вчених ТНЕУ. – Тернопіль: ТНЕУ, 2008. – Вип. 9. – С. 31–35.
3. Маркетинг в отраслях и сферах деятельности: учеб. пособ. / под ред. Н. А. Нагапетьянца. – М.: Вузовский учебник, 2007. – 272 с.

Завальнюк С. О.

Класичний приватний університет, м. Запоріжжя, Україна

ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПАЛИВНО-ЕНЕРГЕТИЧНОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Стан, можливості та перспективи розвитку паливно-енергетичного комплексу України є одними з визначальних чинників забезпечення сталого розвитку суспільства, впливаючи на темпи, масштаби і техніко-економічні показники Жмайлова, О. Г. Регіональний ринок продовольства: сучасний стан та перспективи розвитку / О. Г. Жмайлова // Проблеми та шляхи удосконалення економічного механізму підприємницької діяльності : збірник матеріалів П'ятої Міжнародної науково-практичної конференції (м.Жовті Води Дніпропетровської області, 4 – 5 квітня 2013). – Дніпропетровськ, 2013. – С. 47-50.